

El perfil

Jordi Panyella / jpanyella@elpuntaviu.cat

L'últim intocable

“

Un home que davant el president Maragall i l'alcalde Clos podia dir: "A les minories se les ha de fotre" i ningú li deia res

Francisco García Prieto, assegut davant una ampolla de vi en la inauguració de la Fira d'Abril del 2007.
PERE VIRGILI / ARXIU

És una veritat universalment reconeguda que els extrems es toquen. Per exemple: Algú diria que Fèlix Millet i Francisco García Prieto no tenen res a veure entre si, que el delicat trencadís del Palau de la Música no té res a veure amb la portalada de bombetes incandescentes de la Fira d'Abril, o que el *Cant de la Senyera* no lliga amb el trepig nerviós d'un *zapateao*. Qui pensi això s'equivoca. Durant molts anys, Millet i García Prieto han estat les dues cares de la mateixa moneda, els pols oposats del selecte club dels intocables, aquell on qui hi ingressa té les mans lliures per fer i desfer a benefici propi i en detriment de la cultura que diuen servir.

No és fàcil traspasar el llinard de la porta d'aquest Olimp. Per fer-ho cal posseir un salconduit exclusiu, aquell que els polítics –qui sinó està en condicions de donar carnets d'*intocabilitat*– identifiquen amb una bossa de votants. Millet i el Palau de la Música va ser durant molts anys l'essència del catalanisme i tots els partits polítics sense excepció s'hi van acostar, el van reverenciar i en van voler treure rèdit (alguns amb més èxit que d'altres, segons és públic i notori).

I quin és el passaport que ha permès a Francisco García Prieto que se li obrin totes les portes de totes les administracions? Molt simple: fer creure que ell era capaç de moure els vots que, per exemple, en les

Francisco García

Francisco García Prieto, Paco per a tots els que el tracten de prop, va néixer a la Dehesa, un grapat de casetes blanques apinyades en una raconada de la vasta extensió d'aparença lunar de les mines de Riotinto, a la província de Huelva. El 1959, amb 14 anys, va arribar a Barcelona per quedar-s'hi per sempre més.

eleccions al Parlament de Catalunya de 1980 van donar 2 escons al Partit Andalúsista. A partir d'aquí el cap visible durant 28 anys del moviment andalusista ha tingut totes les *nòvies*; Pasqual Maragall i Artur Mas se'l van disputar per incorporar-lo a les seves llistes, com el mateix Prieto explica al llibre *L'ascensor* dels periodistes Andreu Farràs i Pere Cullell. La resposta va ser no, perquè García Prieto, com també en el cas de Millet, era més poderós fora del sistema que integrat en un dels dos bàndols.

I així va néixer un intocable. Un home que davant el president Maragall i Joan Clos podia dir

en un acte públic: "A les minories se les ha de fotre", i ningú li deia res. Un home que durant anys ha organitzant la Fira d'Abril amb una comptabilitat a base de simples i opacs *recibitos*.

Amb una sola anècdota n'hi ha prou per explicar el poder que havia arribat a tenir; en una ocasió un greu problema de salut el va sorprendre a Andalusia. Per a l'aleshores conseller Antoni Comas no va suposar cap problema enviar-li un vol privat per tornar-lo a Catalunya.

Un nom, un món

Xevi Planas / xplanas@presencia.cat

Max Cahner

Max Cahner (Bad Godesberg, 1936-Barcelona, 2013) era una persona superdotada i clarividant. Amb una autoexigència sense límits, va consagrar la seva vida pública a la lluita per convertir els Països Catalans en una nació respectada com ho són els estats amb una cultura potent i una autoestima saludable. Costa trobar a la segona meitat del segle XX una aportació tan gegantina com la seva a la creació d'estructures sòlides per al ple desenvolupament de la cultura catalana. Ara la major part dels diputats del Parlament defensen el dret de Catalunya a decidir d'una manera sobirana el seu futur, però quan l'ERC de Josep-Lluís Carod-Rovira va ser l'únic partit que va im-

pulsar la iniciativa de la cambra d'afirmar la voluntat d'exercir l'autodeterminació quan ho cregués oportú, Cahner va ser l'únic polític que va aconseguir fer viable un text de declaració coherent amb l'ordenament legal que permetés sumar-hi complexitats de diputats amb una ideologia allunyada de la d'aquella ERC. "Era una qüestió de principis òbvies. Cada passa ha de ser un guany que no ens divideixi. No n'hi ha prou que les decisions les subscriuïm dos o tres partits. El que decidim ha de representar molt majoritàriament el poble de Catalunya. Les persones són molt importants, però el curs de la història encara ho és més. Jo minimitzo els polítics. És el

poble el que fa la història. Abans feïem la història de rei a rei. Ara no la podem fer de president de la Generalitat a president de la Generalitat. L'hem de fer veient l'evolució d'un poble", em comentava Cahner.

Mentre anava acumulant al cove peix podrit i premis dubtosos com el d'espanyol de l'any, Jordi Pujol va silenciar greument Cahner. També greument deu pesar ara en la seva consciència l'error d'haver-lo vist com un radical i de no haver volgut donar continuïtat a la seva política cultural, l'obra de govern més admirable del pujolisme. Tenia raó Montserrat Roig: sense Cahner, al nostre dòmino hi falta la fitxa fonamental del doble sis.

“

Pesa molt a Pujol l'error d'haver silenciat Cahner i de no haver continuat la seva política cultural